

MINISTERUL JUSTIȚIEI AL REPUBLICII MOLDOVA
AGENT GUVERNAMENTAL

*Hotărâre tradusă și redactată de Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.*

SECȚIA A DOUA

CAZUL GOREMÎCHIN v. REPUBLICA MOLDOVA

(Cererea nr. 30921/10)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

5 iunie 2018

Această hotărâre este definitivă, dar poate suferi modificări de formă.

În cauza Goremîchin v. Republica Moldova,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a doua), reunită într-un Comitet compus din:

Paul Lemmens, *Preșdinte*,

Valeriu Grițco,

Stéphanie Mourou-Vikström, *judcători*,

și Hasan Bakırcı, *Grefier Adjunct al Secției*,

Deliberând în ședință închisă la data de 15 mai 2018,

Pronunță următoarea hotărâre, adoptată la aceeași data:

PROCEDURA

1. Cauza a fost inițiată în baza unei cereri (nr. 30921/10) împotriva Republicii Moldova, depusă la Curte în baza Articolului 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale (“Convenția”) de către un cetățean moldovean, dl. Valeriu Goremîchin (“reclamant”), la 24 mai 2010.

2. Reclamantul a fost reprezentat de către dl. R. Zadoinov, avocat în Chișinău. Guvernul Republicii Moldova (“Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl. M. Gurin.

3. Reclamantul s-a plâns în baza Articolelor 3, 5 și 6 din Convenție că ar fi fost deținut ilegal în condiții necorespunzătoare și că instanțele naționale ar fi acceptat un recurs tardiv împotriva hotărârii prin care el fusese achitat.

4. La 30 noiembrie 2015 cererea a fost comunicată Guvernului.

FAPTELE**I. CIRCUMSTANȚELE CAZULUI**

5. Reclamantul s-a născut în 1967 și locuiește în Chișinău.

A. Reținerea și arestul preventiv al reclamantului

6. La 23 iulie 2007 Judecătoria sectorului Râșcani a dispus arestul preventiv al reclamantului pentru treizeci de zile. El a fost învinuit de jaf, luare de ostatici și șantaj în perioada aflării acestuia în Ucraina în 1997 și 1998. Reclamantul se afla în momentul respectiv în Bruxelles, Belgia.

7. La 18 noiembrie 2008, reclamantul a fost reținut în Bruxelles la solicitarea autorităților moldovenești și plasat într-o închisoare din Belgia, fiind în așteptarea extrădării în Republica Moldova.

8. La 5 octombrie 2009 reclamantul a fost extrădat autorităților moldovenești. În aceeași zi, el a fost adus în fața instanței (Judecătoria sectorului Centru), care a dispus arestul preventiv al acestuia.

9. La 25 decembrie 2009 Curtea de Apel Chișinău a prelungit arestul preventiv al reclamantului cu nouăzeci de zile.

10. Din acel moment, arestul preventiv al reclamantului a fost prelungit la fiecare trei luni. De fiecare dată, drept motiv de prelungire a arestului era invocat faptul că era un caz excepțional, că exista bănuiala rezonabilă că a comis infracțiuni grave care se pedepsesc cu închisoare, cauza penală era complexă și că, dacă ar fi fost eliberat, reclamantul ar fi influențat urmărirea penală, martorii și victimele, ar fi putut comite infracțiuni noi sau s-ar fi putut ascunde (de altfel, el fusese anterior dat în căutare).

11. La 20 mai 2010 reclamantul a înaintat o cerere *habeas corpus*, cerând ca arestul său preventiv să-i fie înlocuit cu o măsură non privativă de libertate. Avocatul reclamantului de asemenea s-a plâns în legătură cu imposibilitatea de a-și consulta clientul în timpul audierilor în instanță, deoarece nu era așezat la aceeași masă. El s-a plâns și de faptul că i-a fost refuzată înregistrarea cererii reclamantului și primirea copiilor materialelor dosarului. La 17 iunie 2010 Curtea de Apel a respins demersurile avocatului reclamantului, iar la 21 iunie 2010 i-a prelungit mandatul de arest pentru încă nouăzeci de zile în baza aceluiași motive.

12. La 22 februarie 2012, acționând în calitate de primă instanță, Curtea de Apel Bălți a achitat reclamantul și a dispus eliberarea acestuia din detenție. Instanța a menționat că această hotărâre putea fi atacată în conformitate cu prevederile legale în decurs de cincisprezece zile.

13. La 6 aprilie 2012 procuratura a atacat cu recurs hotărârea din 22 februarie 2012. În recursul său, procuratura s-a referit la articolul 439 din Codul de Procedură Penală. Reclamantul a obiectat împotriva faptului că recursul a fost înaintat cu expirarea termenului. Cu toate acestea, la 21 decembrie 2012, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul și a redeschis procedurile. Curtea Supremă de Justiție nu a făcut referire la obiecția reclamantului cu privire la tardivitatea recursului.

14. Procedurile s-au încheiat la 30 decembrie 2015, când Judecătoria Buiucani l-a declarat vinovat pe reclamant, dar a dispus încetarea procesului pe motivul expirării termenului prevăzut de lege.

B. Condițiile de detenție

15. Reclamantul a fost deținut din 5 octombrie 2009 până la 23 octombrie 2009 la Departamentul pentru Combaterea Crimelor Organizate. El a fost plasat într-un izolator de detenție preventivă, situat în subsol. Suprafața totală era de 3 metri pătrați, fără pat, scaun, toaletă sau lavoar. El a dormit timp de patru zile pe o podea din beton, utilizând o căldare pentru

a-și satisface necesitățile. În plus, reclamantul nu avea plimbări zilnice în afara celulei.

16. Patru zile mai târziu, reclamantul a fost transferat în celula nr. 6 a aceleași unități de detenție preventivă. El a fost deținut împreună cu încă doi deținuți într-o celulă cu o suprafață de 9 metri pătrați timp de cincisprezece zile. Reclamantul era deținut și în această celulă în condițiile descrise mai sus. El se plânge că a fost prost hrănit, odată în zi cu supă și o felie de pâine. În decursul celor douăzeci de zile de detenție, a avut acces la duș doar o singură dată.

17. La 23 octombrie 2009, reclamantul a fost transferat din izolatorul de detenție preventivă la penitenciarul nr. 13 (Chișinău). El a fost plasat într-o celulă cu suprafața totală de 12 metri pătrați. Reclamantul era deținut împreună cu șapte - doisprezece deținuți. În particular, reclamantul descrie condițiile de detenție după cum urmează: celula era echipată cu douăsprezece paturi de lemn, nu era încălzită, calitatea alimentației era proastă, nu era ventilație, situația fiind înrăutățită de fumatul celorlalți deținuți direct în celulă și de iluminarea proastă.

18. La 27 octombrie 2009, reclamantul a fost transferat în celula nr. 78 care măsura 30 de metri pătrați. El era deținut aici cu alți doisprezece deținuți. Celula era echipată cu douăsprezece paturi din lemn.

19. La 5 decembrie 2010, reclamantul a fost transferat din penitenciarul nr. 13 (Chișinău) la penitenciarul nr. 11 (Bălți), unde a fost deținut până la 22 februarie 2012, ziua în care a fost achitat de către Curtea de Apel Bălți. În ziua sosirii, el nu a fost hrănit. El a fost plasat în celula nr. 6 cu o suprafață totală de 21 metri pătrați. Reclamantul a fost deținut împreună cu alți paisprezece până la nouăsprezece deținuți. Celula era echipată doar cu paisprezece paturi, iar deținuții trebuiau să doarmă pe rând. Reclamantul descrie condițiile sale de detenție după cum urmează: toaleta separată insuficient de celulă, lipsa lavoarului, lipsa apei și a ventilației, celula era rece și umedă.

20. La 30 decembrie 2010, reclamantul a depus o plângere la procuratură prin care a descris condițiile necorespunzătoare de detenție. Prin răspunsul din 10 ianuarie 2011, Procuratura a informat reclamantul că plângerea sa cu privire la condițiile necorespunzătoare de detenție era fondată și că, în urma unui control efectuat în penitenciarul nr. 11, s-au depistat mai multe încălcări ale legislației. Administrației penitenciarului i s-a solicitat să înlăture neajunsurile depistate în termeni restrânși. Aparent, nu au survenit schimbări în condițiile de detenție ale reclamantului după implicarea procuraturii.

21. La 15 ianuarie 2011, reclamantul a fost transferat în celula nr. 21 cu o suprafață totală de 16 metri pătrați. Reclamantul era deținut cu încă alți cincisprezece până la șaptesprezece deținuți și erau nevoiți să doarmă pe rând, deoarece celula era echipată doar cu douăsprezece paturi. Reclamantul descrie condițiile de detenție ca fiind următoarele: lipsa lenjeriei de pat, a

produselor de igienă și a hainelor, calitate necorespunzătoare a alimentației, lipsa asistenței medicale. Reclamantul mai afirmă că a fost înțepat de insecte parazitare prezente în celulă.

22. Reclamantul s-a plâns instanțelor naționale și organului de urmărire penală de condițiile de detenție inumane și degradante. La 20 ianuarie 2011, Procuratura mun. Bălți a confirmat existența condițiilor de detenție inumane în închisoarea nr. 11 (Bălți).

II. LEGISLAȚIA NAȚIONALĂ PERTINENTĂ

23. Legislația națională pertinentă a fost rezumată în *Savca v. Republica Moldova* (nr. [17963/08](#), § 12-17, 15 martie 2016).

24. În conformitate cu Articolul 422 din Codul de Procedură Penală în vigoare la momentul respectiv, deciziile adoptate de către curtea de apel, în calitate de instanță de apel puteau fi atacate cu recurs în decurs de două luni.

25. În conformitate cu Articolul 439 (1) din Codul de Procedură Penală în vigoare la momentul respectiv, un recurs împotriva unei hotărâri pronunțate de către o curte de apel în primă instanță putea fi înaintat în decurs de cincisprezece zile.

ÎN DREPT

I. PRESUPUSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 3 DIN CONVENȚIE

26. Reclamantul s-a plâns în baza Articolului 3 din Convenție de condițiile proaste ale detenției sale. Articolul 3 stipulează următoarele:

“Nimeni nu va fi supus torturii sau tratamentului sau unor pedepse inumane sau degradante.”

A. Admisibilitatea

27. Guvernul a afirmat că plângerile privind condițiile de detenție în izolatorul de detenție DCCO trebuie să fie respinse deoarece au fost depuse după expirarea termenului de șase luni.

28. Reclamantul nu a fost de acord cu Guvernul fără ca, totuși, să-și motiveze poziția.

29. Curtea, la rândul său, menționează că în orice caz, reclamantul nu a adus probe pentru a fonda plângerile privind condițiile necorespunzătoare în izolatorul de de detenție DCCO. Astfel, ea nu consideră necesară examinarea obiecției admisibilității Guvernului și declară plângerile reclamantul privind condițiile de detenție anume în această închisoare ca vădit nefondate și le respinge în baza Articolului 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

B. Fondul cauzei

30. Reclamantul s-a plâns de condițiile necorespunzătoare de detenție din penitenciarele nr. 11 și 13.

31. Guvernul a contestat plângerile reclamantului și a argumentat că condițiile de detenție nu puteau fi echivalate cu tratament inuman sau degradant.

32. Curtea reiterează principiile generale cu privire la condițiile de detenție stabilite în *Ostrovar v. Moldova* (nr. 35207/03, §§ 76-79, 13 septembrie 2005; în *Shishanov v. Republica Moldova*, nr. 11353/06, §§ 83-85, 15 septembrie 2015; *Khlaifia și Alții v. Italia* [MC], nr. 16483/12, §§ 163-67, CEDO 2016 (extrase); și *Mursič v. Croația* [MC], nr. 7334/13, § 104, CEDO 2016).

33. Curtea menționează că plângerile reclamantului cu privire la condițiile necorespunzătoare de detenție din penitenciarul nr. 11 au fost apreciate ca întemeiate de către Procuratura mun. Bălți (a se vedea paragraful 22 de mai sus). Cu referire la condițiile de detenție din penitenciarul nr. 13, Curtea reamintește că le-a considerat ca fiind contrare prevederilor Articolului 3 în numeroase hotărâri (a se vedea, printre cele mai recente, *Hadji v. Moldova*, nr. 32844/07 și 41378/07, § 20, 14 februarie 2012; *Silvestru v. Republica Moldova*, nr. 28173/10, 13 ianuarie 2015; *Pisaroglu v. Republica Moldova*, nr. 21061/11, 3 martie 2015). Astfel, Curtea consideră că suferințele îndurate de către reclamant pe perioada aflării sale în detenție în penitenciarele nr. 11 și 13 au depășit nivelul inevitabil de suferință inerent detenției și au atins limita severității prevăzute de Articolul 3 din Convenție. Respectiv, se constată o violare a Articolului 3 din Convenție.

II. PRESUPUSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 5 §§ 1, 3 ȘI 4 DIN CONVENȚIE

34. Reclamantul s-a plâns de încălcarea Articolului 5 § 1 din Convenție, referindu-se la faptul că detenția sa a depășit perioada maximă prevăzută de legislația națională. Articolul 5 § 1 din Convenție, în măsura în care acesta este relevant, stipulează:

“1. Orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția următoarelor cazuri și potrivit căilor legale:

...

(c) dacă a fost arestat sau reținut în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente, atunci când există motive verosimile de a bănui că a săvârșit o infracțiune sau când există motive temeinice de a crede în necesitatea de a-l împiedica să săvârșească o infracțiune sau să fugă după săvârșirea acesteia;”

35. Reclamantul s-a plâns și de încălcarea Articolului 5 § 3 din Convenție, referindu-se la faptul că arestul său preventiv nu s-a bazat pe motive suficiente și relevante. Articolul 5 § 3 din Convenție stipulează:

“Orice persoană arestată sau deținută, în condițiile prevăzute de paragraful 1 lit. c) din prezentul articol, trebuie adusă de îndată înaintea unui judecător sau a altui magistrat împuternicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare și are dreptul de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii. Punerea în libertate poate fi subordonată unei garanții care să asigure prezentarea persoanei în cauză la audiere..”

36. Reclamantul s-a mai plâns și în baza Articolului 5 § 4 din Convenție privind încălcarea garanțiilor prevăzute de acest Articol în timpul examinării cererii sale *habeas corpus*.

“4. Orice persoană lipsită de libertatea sa prin arestare sau deținere are dreptul să introducă un recurs în fața unui tribunal, pentru ca acesta să statueze într-un termen scurt asupra legalității deținerii sale și să dispună eliberarea sa dacă deținerea este ilegală..”

A. Admisibilitatea

37. Curtea menționează că plângerile nu sunt vădit nefondate în sensul Articolului 35 § 3 (a) din Convenție. În continuare, ea menționează că acestea nu sunt inadmisibile din alte motive. Respectiv, acestea trebuie să fie admise.

B. Fondul cauzei

38. Reclamantul s-a plâns pe faptul că el a fost deținut pentru o perioadă care depășește doisprezece luni, contrar Articolului 25(4) din Constituție. El a argumentat că o detenție atât de lungă este ilegală în conformitate cu legislația națională și, respectiv, contrară Articolului 5 § 1 din Convenție.

39. Guvernul nu este de acord cu reclamantul și argumentează că detenția sa a fost legală în conformitate cu legislația națională.

40. Curtea amintește că a examinat o plângere identică în *Savca* (citată mai sus, §§ 43-53) și a constatat încălcarea Articolului 5 § 1 din Convenție, referindu-se la faptul că legislația în baza căreia reclamantul a fost deținut nu a fost destul de transparentă și previzibilă în aplicarea acesteia și respectiv nu a respectat cerința de „legalitate”. Odată ce nu există alte motive de a ajunge la o concluzie diferită în acest caz, Curtea deduce că s-a încălcat Articolul 5 § 1 din Convenție și în acest caz.

41. În vederea celor menționate mai sus, Curtea nu consideră necesar examinarea separată a plângerilor în conformitate cu Articolele 5 §§ 3 și 4 din Convenție (a se vedea *Savca*, citat mai sus, § 54).

III. PRESUPUSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 6 § 1 DIN CONVENȚIE

42. Reclamantul s-a plâns în conformitate cu Articolul 6 § 1 din Convenție cu privire la anularea de către Curtea Supremă de Justiție a hotărârii de achitare pronunțată de către Curtea de Apel Bălți la 22 februarie 2012, fără a motiva susținerea recursului înaintat după expirarea perioadei prevăzute. Partea pertinentă a Articolului 6 § 1 din Convenție stipulează următoarele:

“Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor...”

A. Admisibilitatea

43. Curtea menționează că plângerea nu este vădit nefondată în sensul Articolului 35 § 3 (a) din Convenție. În continuare, ea menționează că aceasta nu este inadmisibilă din alte motive. Respectiv, aceasta trebuie să fie admisă.

B. Fondul cauzei

44. Reclamantul a afirmat că în conformitate cu Articolul 439 din Codul de Procedură Penală, procuratura putea înainta un recurs în decurs de cincisprezece zile. Odată ce recursul nu a fost înaintat în termenul stabilit, hotărârea Curții de Apel a devenit definitivă. Faptul că Curtea Supremă de Justiție a admis recursul și a anulat hotărârea Curții de Apel constituie o încălcare a principiului securității juridice în baza Articolului 6 § 1 din Convenție.

45. Guvernul a afirmat că, în conformitate cu Articolul 422 din Codul de Procedură Penală, procuratura a avut două luni la dispoziție pentru a înainta apelul. El a afirmat că în conformitate cu hotărârea explicativă nr. 12 al Plenului Curții Supreme de Justiție din 24 decembrie 2012, termenul de cincisprezece zile nu era aplicabil în acest caz.

46. Curtea reiterează faptul că dreptul la un proces echitabil în fața instanței după cum prevede Articolul 6 § 1 din Convenție trebuie să fie interpretat prin prisma Preambulului Convenției, care, în partea sa pertinentă, declară că statul de drept este parte a patrimoniului comun al Statelor Contractante. Unul din aspectele fundamentale ale statului de drept este principiul securității juridice, care cere, printre altele, ca atunci când instanțele s-au pronunțat asupra unei cauze, verdictul acestora nu trebuie să fie pus la îndoială (a se vedea *Brumărescu v. România* [MC], nr. 28342/95, § 61, CEDO 1999-VII, și *Roșca v. Moldova*, nr. 6267/02, § 24, 22 martie 2005).

47. În acest caz, Curtea menționează că hotărârea Curții de Apel Bălți din 22 februarie 2012 a indicat prin termeni concreți că aceasta putea fi atacată la Curtea Supremă de Justiție în decurs de cincisprezece zile. Acest fapt este în concordanță cu articolul 439 din Codul de Procedură Penală care prevede aceeași perioadă de timp pentru a înainta un recurs în conformitate cu prevederile legale într-un asemenea caz. Mai mult, atât Procuratura la înaintarea recursului cât și reclamantul prin plângerile sale au făcut referire la articolul 439. Odată ce Guvernul se referă la articolul 422 din Codul de Procedură Penală, se menționează faptul că această prevedere se referă la deciziile adoptate de Curtea de Apel care acționează în calitate de a doua instanță. Întrucât Curtea de Apel Bălți a acționat în calitate de primă instanță în acest caz, articolul 422 nu pare a fi pertinent. În orice caz, nici Curtea Supremă de Justiție nu s-a referit la această prevedere pentru a-și justifica decizia.

48. Guvernul a argumentat în continuare că termenul de cincisprezece zile nu a fost aplicabil în aceste circumstanțe, făcând referire la hotărârea explicativă a Curții Supreme de Justiție din 24 decembrie 2012. Curtea menționează că hotărârea explicativă s-a referit la posibilitatea de a înainta recurs în temeiul legii în cazul în care nu a fost posibilă înaintarea unui apel ordinar. Guvernul nu a explicat modul în care hotărârea ar fi putut influența modul de calculare a termenului de atac în cazul reclamantului. Mai mult ca atât, Curtea menționează, că hotărârea explicativă a fost adoptată zece luni după hotărârea Curții de Apel Bălți și chiar la zece zile de la hotărârea Curții Supreme în cazul reclamantului. Astfel, în lipsa unei alte explicații plauzibile, Curtea nu poate decât să accepte plângerea reclamantului cu privire la faptul că Curtea Supremă de Justiție a admis un recurs tardiv în baza prevederilor legale fără a-și motiva poziția, în pofida obiecției de admisibilitate a reclamantului.

49. Respectiv, a avut loc o violare a Articolului 6 § 1 din Convenție.

IV. PRESUPUSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 13 DIN CONVENȚIE

50. Reclamantul a afirmat că nu s-a întreprins nicio acțiune cu privire la ameliorarea condițiilor inumane și degradante de detenție. Articolul 13 din Convenție stipulează următoarele:

“Orice persoană a cărei drepturi și libertăți prevăzute de Convenție sunt încălcate, se va adresa unei autorități naționale pentru ca să fie dispusă o cale de atac efectivă, indiferent că încălcarea a fost comisă de o persoană cu atribuții oficiale.”

A. Admisibilitate

51. Curtea menționează că plângerea nu este vădit nefondată în sensul Articolului 35 § 3 (a) din Convenție. În continuare, ea menționează că

aceasta nu este inadmisibilă din orice alte motive. Respectiv, aceasta trebuie să fie admisă.

B. Fondul cauzei

52. Guvernul a respins plângerile reclamantului și a argumentat că legislația moldovenească oferă dreptul reclamantului de a se plânge cu privire la acțiunile ilegale ale ofițerului de urmărire penală în baza Articolului 313 din Codul de Procedură Penală.

53. Așa cum Curtea a statuat în mai multe rânduri, Articolul 13 din Convenție garantează disponibilitatea la nivel național a unei căi de atac pentru a exercita substanța drepturilor și a libertăților Convenției, indiferent de forma în care acestea ar putea fi asigurate în ordinea juridică internă. Prin urmare, efectul Articolului 13 din Convenție este de a impune instituirea unei căi de atac interne pentru a soluționa fondul unei „plângeri contestabile” în temeiul Convenției și de a acorda o despăgubire corespunzătoare.

54. Curtea reiterează că a examinat în repetate rânduri problema condițiilor necorespunzătoare de detenție în Moldova (a se vedea *Sarban v. Moldova*, nr. 3456/05, §§ 57-62, 4 octombrie 2005; *Holomiov v. Moldova*, nr. 30649/05, §§ 101-07, 7 noiembrie 2006; *Istratii și Alții v. Moldova*, nr. 8721/05 și altele două, § 38, 27 martie 2007; *Mitrofan v. Moldova*, nr. 50054/07, §§ 32 și 33, 15 ianuarie 2013; *Segheti v. Moldova*, nr. 39584/07, § 22, 15 octombrie 2013; *Shishanov*, citat mai sus, § 75; și *Mescereacov v. Republica Moldova*, nr. 61050/11, § 15, 9 februarie 2016), și a concluzionat că de fiecare dată acțiunile propuse de Guvern (inclusiv cele sugerate și în prezenta cauză) au fost ineficiente. În *Malai v. Moldova* (nr. 7101/06, §§ 42-46, 13 noiembrie 2008), *Mitrofan* (citat mai sus, § 61), și *Segheti* (citat mai sus, § 38) s-a constatat încălcarea Articolului 13 din Convenție, referindu-se la lipsa măsurilor interne eficiente ce țin de condițiile de detenție inumane și degradante. Cazul dat nu este o excepție. Astfel, Curtea consideră că nu au fost întreprinse acțiuni eficiente pentru soluționarea plângerii reclamantului în baza Articolului 3. Astfel, a avut loc o violare a Articolului 13 din Convenție.

V. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

55. Articolul 41 din Convenție prevede:

“Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoloalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciul

56. Reclamantul a pretins 50,000 euro (EUR) în calitate de compensație pentru prejudiciul moral.

57. Guvernul nu a fost de acord cu mărimea prejudiciului moral pretins de către reclamant.

58. Curtea consideră că reclamantul a avut de suferit stres și frustrare ca urmare a încălcărilor constatate. Suma cerută este, totuși, exagerată. Pronunțându-se în echitate, Curtea decide să acorde reclamantului suma de 15,000 EUR în calitate de compensație pentru prejudiciul moral.

B. Cheltuielile de judecată

59. Reclamantul a pretins de asemenea suma de 10,000 EUR cu titlu de costuri și cheltuieli.

60. Guvernul a declarat că suma solicitată este exagerată.

61. Ținând cont de materialele deținute, Curtea consideră că este rezonabil să se acorde suma de 1,500 EUR cu titlu de costuri și cheltuieli.

C. Dobânzile de întârziere

62. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzilor de întârziere să fie stabilită conform ratei minime a Băncii Centrale Europene, la care se vor adăuga trei procente.

DIN ACESTE CONSIDERENTE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* inadmisibilă plângerea înaintată în baza Articolului 3 din Convenție cu privire la condițiile necorespunzătoare de detenție în izolatorul de detenție DCCO și admisibile celelalte plângeri;
2. *Hotărăște* că a avut loc încălcarea Articolului 3 din Convenție;
3. *Hotărăște* că a avut loc încălcarea Articolului 5 § 1 din Convenție;
4. *Hotărăște* că nu este necesar de a examina plângerile în baza Articolului 5 §§ 3 și 4 din Convenție;

5. *Hotărâște* că a avut loc încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție;
6. *Hotărâște* că a avut loc încălcarea Articolului 13 din Convenție;
7. *Hotărâște*
 - (a) că Statul respondent trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni, următoarele sume care urmează să fie convertite în moneda Statului respondent la rata aplicabilă la data transferului:
 - (i) 15,000 EUR (cincisprezece mii euro), plus orice taxă care poate fi percepută pentru prejudiciul moral;
 - (ii) 1,500 EUR (o mie cinci sute euro), plus orice taxă care poate fi percepută cu titlu de costuri și cheltuieli;
 - (b) la expirarea celor trei luni menționate mai sus până la executarea hotărârii, urmează să se achite o penalitate la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;
8. *Respinge* restul pretențiilor reclamantului cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în engleză și adusă la cunoștință în scris la 5 iunie 2018, în conformitate cu Articolul 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Hasan Bakırcı
Grefier adjunct

Paul Lemmens
Președinte